

proto zamítnouti. Odůvodněna jest však zmateční stížnost státního zastupitelství proti sprostění spoluobžalovaného Václava H. z obžaloby, vznesené naň pro zločin podílnictví na krádeži, pokud, opírajíc se o § 281 č. 9 a) tr. ř. domáhá se odsouzení Václava H. pro zločin podvodu dle § 197 a 201 c) tr. z. Soud nalézací, zjistiiv spolupůsobení Václava H. při zatajení a prodeji nalezeného tabáku, odůvodňuje výrok osvobozující tím, že Václav H. prokázal jen jakousi ochotu Josefu S., že však nálezu sám neukryl a z nálezu ničeho si nepřivlastnil. Mylnost tohoto odůvodnění vyplývá již z toho, co shora ohledně Vojtěcha M. bylo uvedeno. Dle toho, co svrchu bylo uvedeno, nebylo podvodné jednání obžalovaného Josefa S. v době, kdy se ocitl se svou kořistí v domku obžalovaného Václava H., dokonáno, předsevzalť ještě po té, prodav tabák Vojtěchu M., úkon, jenž jeví nepochybně známky nakládání s věcí jako se svým majetkem. Josef S. nezamýšlel ponechat si tabák, jenž našel, chtěl jej zpeněžit; chtěl-li tohoto dosíci, musil nutně pokračovati ve svém podvodném jednání. Obžalovaný Václav H. přispěl k dosažení tohoto úmyslu obžalovaného Josefa S. tím, že připustil, by tento nalezený tabák u něho uschoval. Dle § 5 tr. z. dopouští se zločinu, kdo přispívá k jeho bezpečnému vykonávání. Pomoc, již přispěl obžalovaný Václav H. obžalovanému Josefu S., spadá nepochybně pod ustanovení § 5 tr. z. a bylo z tohoto důvodu vyhověti zmateční stížnosti státního zastupitelství a uznati Václava H. vinným zločinem dle §§ 5, 197, 201 c) tr. z.

Čís. 97.

Pouhá neznalost skutečné ceny věci kradené (na se převedené) ne způsobuje zodpovědnosti za zločin,

(Rozh. ze dne 25. října 1919, Kr. I 373/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 21. března 1919, pokud jím obžalovaný Richard W. uznán byl vinným přestupkem podílnictví na krádeži dle §; 185, 464 tr. z. a uznal obžalovaného vinným zločinem podílnictví na krádeži.

Důvody:

Nalézací soud uznal Richarda W., ačkoli na sebe převedl zimník z krádeže pocházející v ceně přes 200 K a jeho odbyt opatřil, — vinným toliko přestupkem podílnictví na krádeži dle §§ 185, 464 tr. z., poněvadž nelze prý míti za to, že by byl obžalovaný při svém mládí a vzdělání mohl nebo musil věděti, že zimník má cenu přes 200 K. Zmateční stížnost státního zastupitelství právem potírá tento výrok o vině z důvodu zmatečnosti § 281 č. 10 tr. ř. Již ze znění § 186 b) u porovnání s § 186 a) tr. z. vychází na jevo, že zákon k zločinné kvalifikaci ve směru § 186 b) tr. z. nevyžaduje přesné vědomosti pachatele o ceně předmětu 200 K převyšující. I pachatel, který ceny předmětu na sebe převedeného přesně nezná,

pojímá cenu tu alespoň eventuelně do svého úmyslu, když předmět odcizený bez ohledu na cenu na sebe převádí. Jen tehda, kdyby bylo zjištěno, že úmysl pachatelův směřoval jen ku předmětu méněcennému, že v tom případě, kdyby mu cena předmětu 200 K převyšující byla bývala známa, by se byl činu trestního vůbec nebyl dopustil, možno kvalifikaci dle § 186 b) tr. z. vyloučiti. Pouhá neznalost přesné skutečné ceny nemůže pachatele zodpovědnosti pro zločin sprostiti. K zločinu dle § 186, písm. b) tr. z. není zapotřebí, by úmysl pachatelův směřoval přímo ku převedení na se neb opatření odbytu věci hodnoty vyznačené v § 186, písm. b) tr. z., stačí, když pachatel jednal na zdař bůh a věci skutečně převyšují onu hodnotu. Jelikož ostatní náležitosti zločinu dle §§ 185, 186 b) tr. z. v rozsudku jsou zjištěny, bylo obžalovaného ve smyslu zákona uznati vinným zločinem a nikoliv přestupkem.

Čís. 98.

Kdo i s uzamčeným v ní obsahem odcizí schránku, chovanou v místnosti neuzamčené, dopustí se ohledně obsahu krádeže na věcech uzamčených.

(Rozh. ze dne 25. října 1919, Kr I 388/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Jana B. do rozsudku krajského soudu v Plzni ze dne 24. června 1919, jímž byl Jan B. uznán vinným zločinem krádeže dle §§ 171, 173, 174 II. c), 176 II. a) tr. z., mimo jiné z těchto

důvodů:

Brojí-li zmateční stížnost proti kvalifikaci krádeže dle § 174 II. c) tr. z., poněvadž koš sám nebyl uzamčen v jiné schránce, snad ve vagonu, takže by se obžalovaný jen po odstranění této překážky ku koši dostati mohl, nechává nepovšimnuto, že odcizen byl obžalovaným nejen koš sám, nýbrž i jeho obsah. Tento obsah byl ovšem vůči obžalovanému věci uzamčenou, neboť jen po násilném otevření koše mohl se ho obžalovaný zmocniti. Že se obžalovanému jednalo též o obsah koše, že si chtěl osvojiti i obsah koše, vysvítá nejlépe z jeho vlastního hájení se; udal, že vzal koš, protože myslel, že v košíku je mouka. Jelikož pak cenu obsahu tohoto převyšující 50 K rozsudkem jest zjištěna, jest i kvalifikace krádeže dle § 174 II c) tr. z. po zákonu dána.

Čís. 99.

Pro zločin loupeže je lhostejno, že napadená osoba neměla při sobě věci, k jejichž násilnému odnětí útok směřoval.

(Rozh. ze dne 25. října 1919, Kr I 468/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných R. T. a Jarosl. P. do rozsudku krajsk. jakožto